Ára: 1 forint

Ludas Matyi

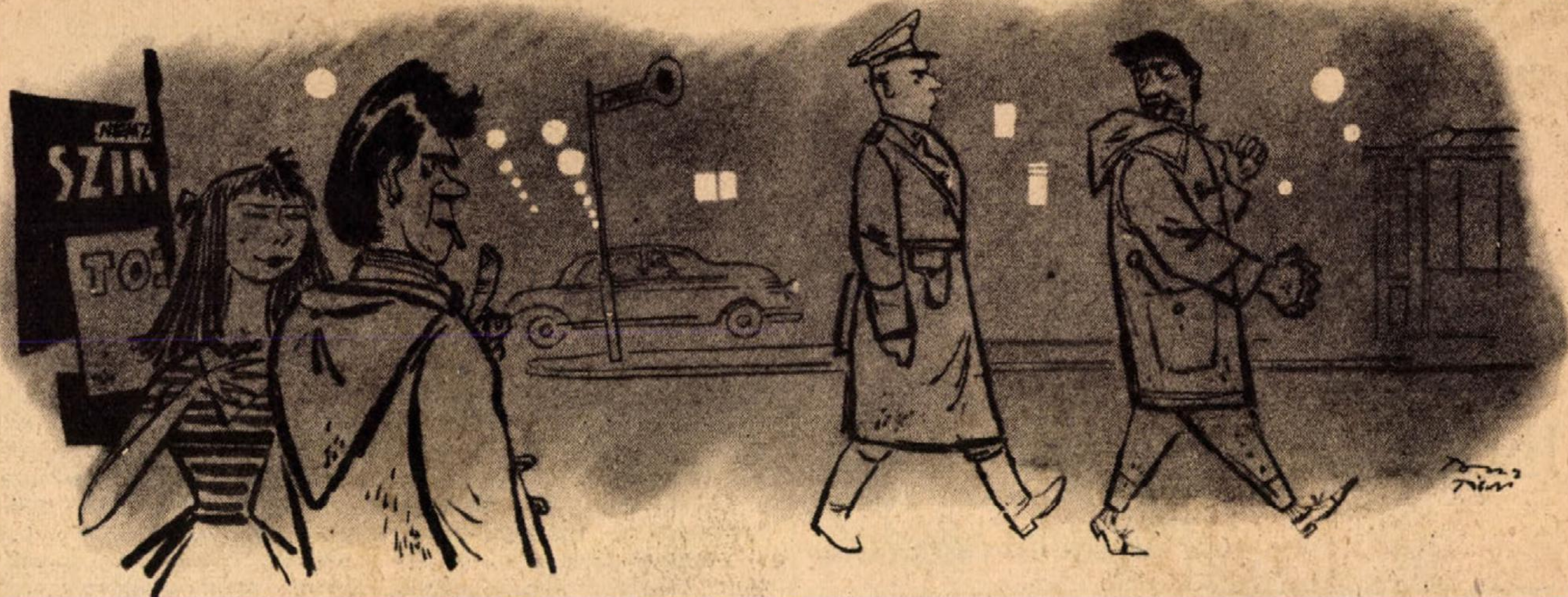
XIV. évfolyam 18. szám. 1958. május 1

Pusztai Pál rajza

Harc a huligánok ellen

Tonez Tibor rajza

– Mi az, lebuktál, Sanyi?
– Igen. Szabálytalanul mentem át az úttesten . . .

A humor könyvéből

GIACOMO PUCCINI, olasz zeneszerző, Lucca egyik terén odament egy utcai muzsikushoz, aki harmonikán játszott a „Tosca"-ból.

— Nem így játsszák a „Tosca"-t. — szólt a muzsikushoz. Aztán elvette tőle a hangszert és folytatta: — Figyelje meg, hogyan kell játszani ezt az operát.

Mialatt Puccini harmonikázott, a vándormuzsikus felkiáltott:

— Pompás, de mondja csak, kicsoda maga?

— Puccini vagyok.

A harmonikás ember elcsodálkozott, de Puccini csodálkozása még nagyobb volt, midőn ugyanazon a téren, két nap múlva ismét megpillantotta a vándorzenészt, hátán a következő feliratú táblával:

„Giacomo Puccini tanítványa".

TALLEYRANDNAK, a nagy francia államférfiúnak, egy előkelő külföldi diplomata, egy Talleyrand által őhozzá intézett leveléről, a következőket mondotta:

— Uram, én egy fél óráig törtem a fejem, mi van az ön levelében, de nem voltam képes megérteni azt.

Amire Talleyrand azt felelte:

— Megértem, hogy a levelemet nem értette, mert én egy egész nap törtem a fejem, hogyan írjam azt meg úgy, hogy ön meg ne értse!

HEINRICH HEINE, német költőnek, egy fűzfapoéta elküldte a költeményeit. Nem sokat nyomott a csomag, mindössze néhány kilót. Levél is volt mellékelve hozzá, melyben a titkos költő ékes rímekben arra kérte a poétát, hogy olvassa el a verseit, mert úgy érzi, hogy egy Heine ajkáról még a *dorgálás is* lovaggá üti az embert, lehet mondani, nemesi rangra emeli.

Heine a verseket ezzel a rövid megjegyzéssel küldte vissza:

„Tekintse úgy, mintha kineveztem volna önt... nagyherceggé."

Járóka

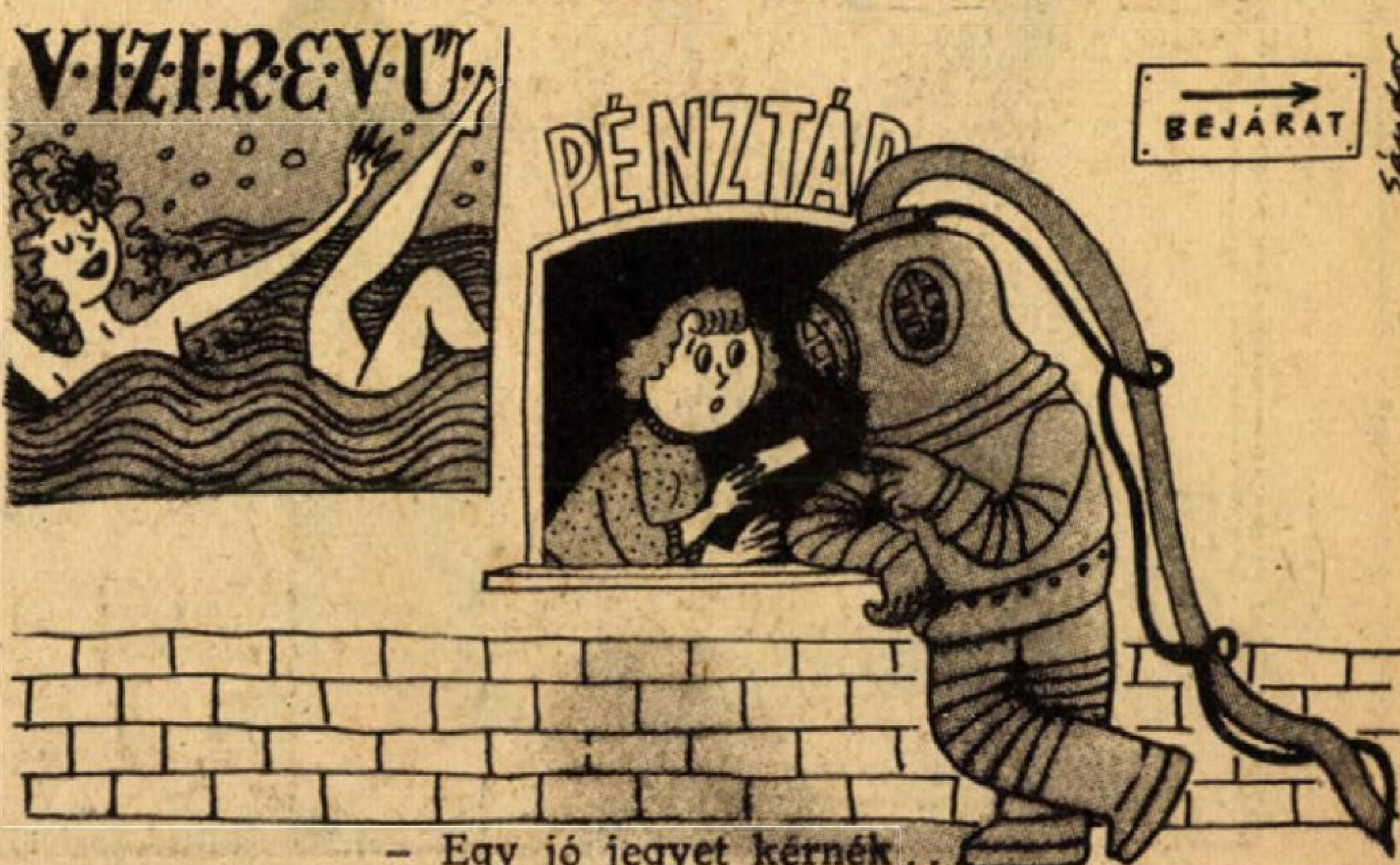
Kísérlet fegyenceken

Mint ismeretes, vannak országok, ahol különféle veszélyes gyógyszereket először fegyenceken próbálnak ki. Az az elgondolás, hogy fegyenc több van, mint kísérleti malac, másrészt a fegyenceknek is jól esik, ha emberszámba veszik őket.

A „Daily Mirror" amerikai tudósítója jelenti, hogy a minnesotai állami börtönben 45 kopasz fegyencen egy új hajnövesztő szert próbálnak ki. Ezek a mindenre elszánt fegyencek vállalták annak kockázatát, hogy esetleg továbbra is kopaszok maradnak.

Aki mindent akar látni

– Egy jó jegyet kérnék . . .

Ketten beszélnek

— Hívatni tetszett, főigazgató úr... Parancsoljon...

— Igen... Miért is? Ja! Ide figyeljen, kedves barátom. Vállalatunknak ma estig kell válaszolnia a Központi Sóhivatal kérdésére.

— Igenis.

— A kérdés így hangzik: mennyi háromszor három?

— Igenis.

— Nos, maga szerint, fiatal barátom, mennyi háromszor három?

— Nézetem szerint kilenc. De ez persze csak személyes véleményem.

— No, igen. De mit felel, ha az összes dolgozók nevében kell nyilatkoznia?

— Ezen gondolkoznom kellene, főigazgató úr. Mégis, a felelősség ugye...

— Csakhogy vívódásra nincs idő. Most azonnal felelnie kell.

— Hát akkor... Kilenc.

— Nem gondolja, hogy nyolc?

— Ahogy vesszük. Főigazgató úr elég régen vezeti a vállalatot ahhoz, hogy úgy ismerje dolgozóinkat, mint a tenyerét...

— No igen, igen... De mégsem szeretnék csupán a magam feje után menni, amikor a Sóhivatal azt kéri ugyebár, hogy a válasz tükrözze... Látja, én azt jelentettem volna, hogy nyolc, maga meg úgy véli, hogy kilenc.

— Kérem, én hangsúlyoztam, hogy egyéni véleményem... Ha főigazgató úr úgy gondolja...

— No igen, igen. De mégsem vagyok nyugodt. Mert ha a többi dolgozó mind azt felelné, hogy nyolc, maga akkor is kilencnek véli, s ez megzavar. Én csak a tiszta, egyenes ügyeket szeretem, erről az oldalamról ismer, remélem.

— Hogyne, főigazgató úr.

— Nekem most azt kellene jelentenem, hogy a kérdésben nem alakult ki a dolgozók között egységes vélemény. De mit gondolnának rólunk akkor? Ha maga kilencnek véli, mások is lehetnek ugyanezen a nézeten.

— Nem valószínű, főigazgató úr... Az én nézeteim, sajnos, sokszor elütnek a többiekétől. Tetszik tudni szeretek feltűnést kelteni... sajnos...

— Ez magának csakugyan rossz oldala. De ezúttal olyan spontán mondta, hogy kilenc...

— Mert nem gondolkoztam. Ha elmélyültem volna a kérdésben, talán másképpen láttam volna a dolgot.

— Ez meglehet. De minthogy már kimondta, a lelkiismeretem nyugtalan. Azt hiszem munkaidő után össze fogjuk hívni a dolgozókat és egyenként megkérdezzük őket...

— Fölöslegesnek vélem, főigazgató úr. Ők is csak azt mondanák, hogy nyolc.

— Hogyhogy ők is? Maga kilencet mondott.

— Én? Nem, kérem, főigazgató úr. Rosszul tetszett hallani. Nyolcat mondtam. És meggyőződésem, hogy ez egyben a dolgozók véleménye is.

— Csakugyan nyolcat mondott?

— De főigazgató úr... Hát mért mondanám? Igaz, hogy sajnálatos beszédhibám következtében a „ny" betű nálam úgy hangzik, hogy „ki" és azt, hogy „olc" csak úgy tudom mondani, hogy „lenc", de tisztán nyolcat mondtam.

— Hát akkor meg vagyok nyugodva. Mert tudja, nem szeretek csak a magam feje után menni. Nos, köszönöm... És kérem szóljon Gizikének, hogy jöjjön be, diktálni akarok...

— Igenis, főigazgató úr... Parancsára...

Tabi László

MÁJUSI VIRÁGSZÁL

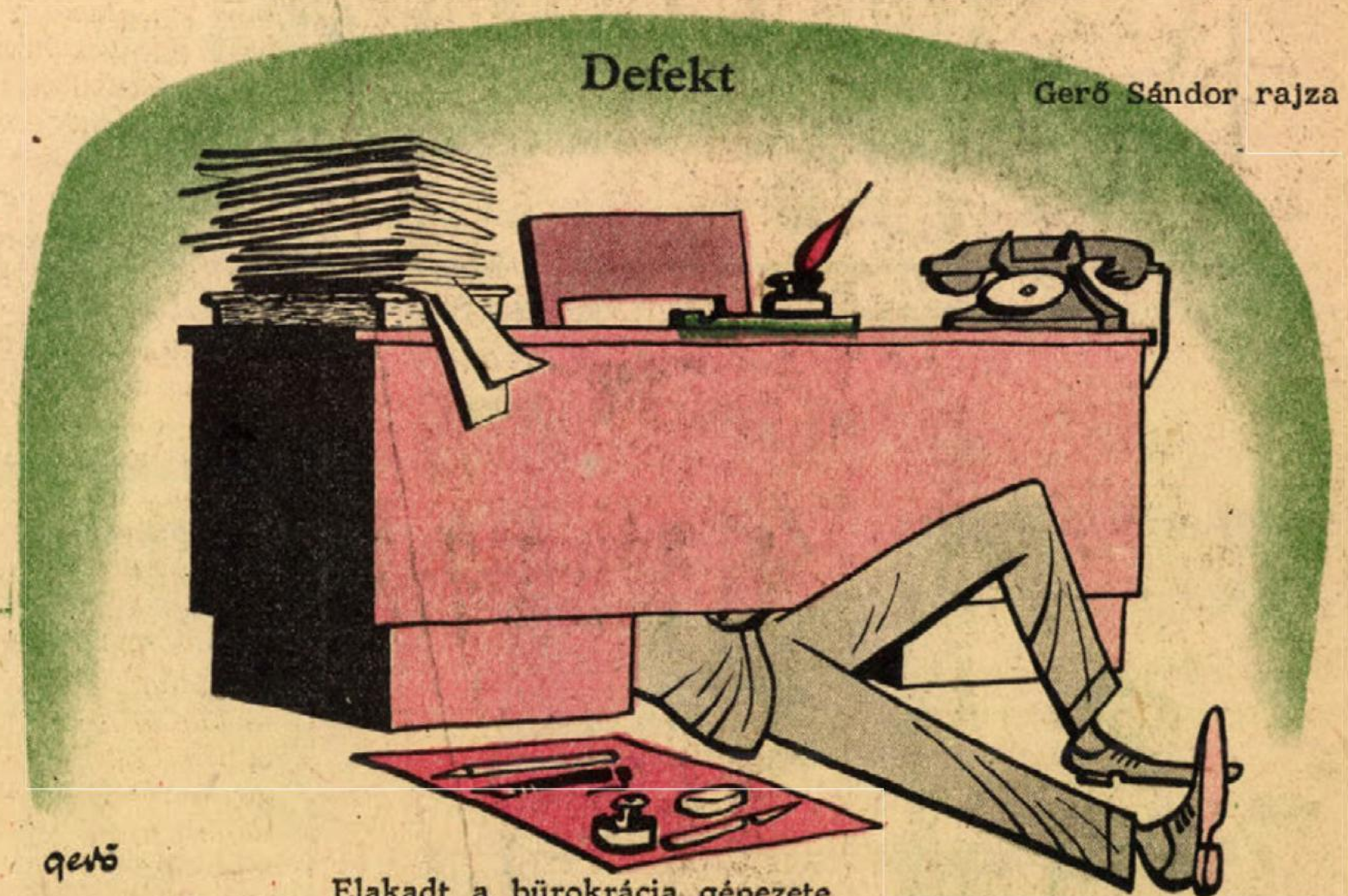
Sándor Károly rajza

Náluk... ...és nálunk

Defekt

Gerő Sándor rajza

Elakadt a bürokrácia gépezete

Példázatnak szánjuk

Várnai György rajza

– A gidát ideiglenesen itt helyezzük el, majd néhány nap múlva megállapítjuk a végleges helyét . . .

LEVÉL az alkohol elleni küzdelemről

Kedves Főkönyvelő Úr!

Nem tudom megérteni, miért háborodik fel azon, hogy öt évi tisztességes és szorgalmas munkájával nem volt képes elérni, amit egyetlen átlumpolt éjszakán hat féldeci tömény szesz elfogyasztásával egyszeriben elért: a megbecsülést. Hivatali kollégái azelőtt elnéztek Ön felett és nem fogadták be szűkebb társaságukba, de attól kezdve, hogy az említett italmennyiségtől alaposan berúgott, baráti körükhöz tartozónak tekintették, keresztnevén szólították és szakmai tekintélyét elismerték, holott ezt eddig, az Ön nagy fájdalmára, mindig fölényesen lemosolyogták.

Helytelen, hogy Ön e sajátos tapasztalata alapján az alkoholizmus terjedését az italozás társadalmi megbecsülésében látja. Elvégre még senki sem kapott kitüntetést és tudomásom szerint külföldi jutalomüdülésben sem részesült azért, mert egyszer vagy többször oltári részegre itta magát, bár nem tagadható, hogy helyenként nagyra értékelik azt a férfiút, akinek borban három liter, tömény szeszben hétdecis butélia a fejadagja.

Gyakorlatból tudom, hogy ilyen mennyiségű alkohol fogyasztását az ember már-már kezdi érezni, de képzelje el, kedves Főkönyvelő úr, mi lenne a vendéglátóipar tervteljesítésével, ha az alkoholellenes társadalmi mozgalom valóban olyan eredményekkel járna, mint amilyen nagy energiával hirdetjük? Még rossz rágondolni is, hogy a szeszforgalom növelésén szüntelenül fáradozó szakmának hány tisztes vezetőjét fosztaná meg jól kiérdemelt prémiumától az alkoholfogyasztás csökkenése!

Mint Ön is tudja, törvény kötelezi a vendéglátóipart, hogy részeg embert ne szolgáljon ki. Ezt szigorúan meg is tartják! Csak: a részegségig a kiszolgálás zavartalanul folyik és mire az a szegény vendéglátóipari dolgozó észreveszi magát és megszünteti az árukiadást, az egész tisztelt vendégsereg részegen fetrenghet a vendéglő padlóján.

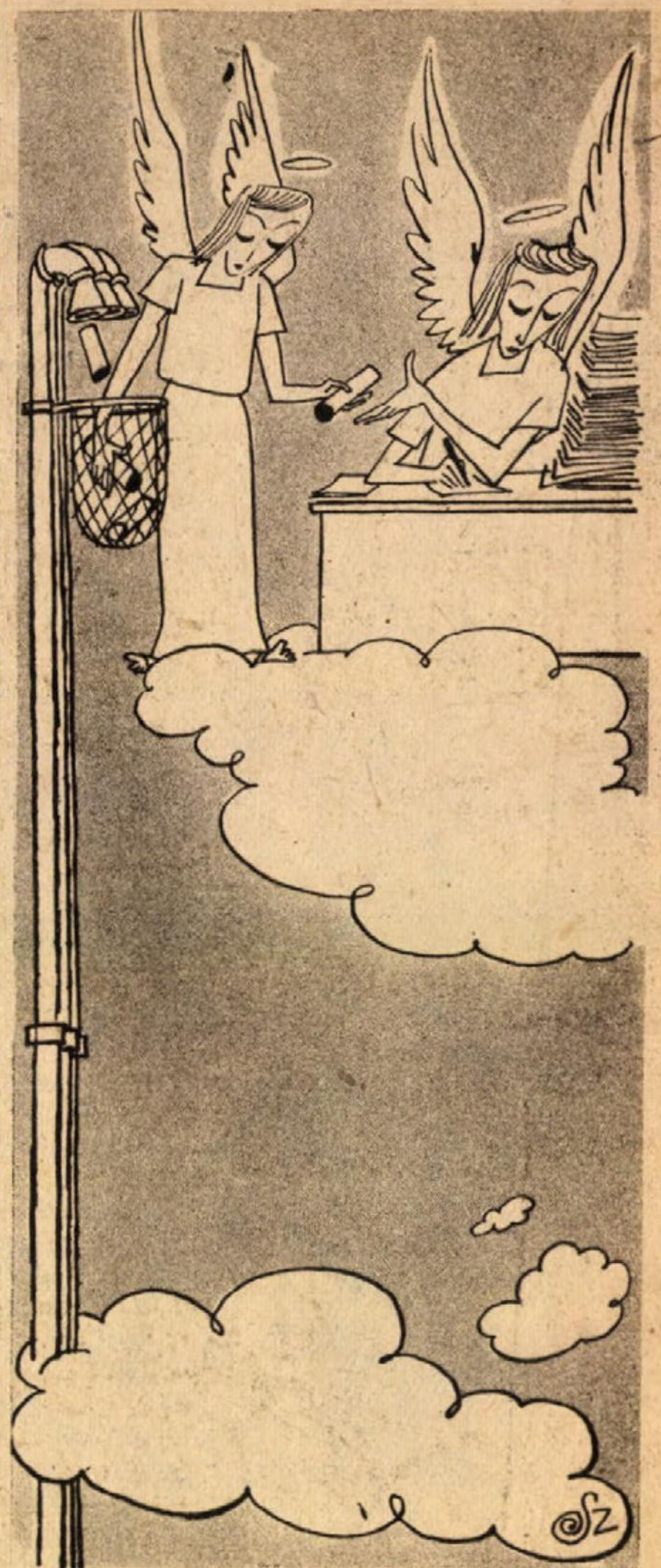
Akik a szeszes italok eladási frontján állnak, mindent elkövetnek az alkoholfogyasztás növelése érdekében. Nagy a küzdelem az alkoholfogyasztás csökkentése érdekében is, csak még nem látni világosan, ki, kit győz le: a növelés a csökkentést, vagy a csökkentés a növelést? Mikor például az alkohol elleni küzdelemről ankétoznak és a Nőtanács, az egészségügy, a rendőrség, és más intézmények képviselői különböző módszereket javasolnak a szeszfogyasztás csökkentése érdekében, feláll a Belker képviselője és közli, hogy ő mindennel egyetért, de ennyi és ennyi tervbevett mennyiséget mindenképpen forgalomba fog hozni. Amit pedig forgalomba hoznak, azt meg kell inni.

Mivel ilyen különös kettősség áll fenn az alkoholfogyasztás ügyében, azt javaslom Önnek, kedves Főkönyvelő uram, igyék csak nyugodtan, hogy el ne veszítse kollégáinak nehezen megszerzett nagyrabecsülését. És ne aggódjék! Ha alkoholistává válik, itt vannak a mi kitűnő intézményeink! Segítenek azok Önön is! Bevonulhat egy nagyszerű és jól bevált elvonó kúrára . . .

Szívélyesen üdvözlöm:

Földes György

Korszerűsített mennyország

– Újabb fohász jött a csőpostán! . . .

A „Robin Hood" nézőterén

– Szamos úr, miért nem hozta el az unokáját? Ez nekivaló darab lenne . . .

– Ő a Lollobrigidát nézi meg a moziban . . .

Gebe TÖRTÉNETE

A társaság tagjai ezen az estén is szokványos kutyatörténeteket adtak elő. Ezekkel a históriákkal nem kívánok senkit untatni, de Csabai kutyájának történetét, melyet lélegzetvisszafojtva és egyre növekvő irigységgel hallgatott a társaság, közreadom.

— Soha nem lesz olyan kutyám, mint Gebe volt — kezdte Csabai a szokványos mederben, de aztán így folytatta: — Ilyen ronda, pocsék,

korcs állatot sem azóta, sem azelőtt, sem közben nem láttam. Nem azért mondom, mert az enyém volt, de ha arra az ember csak ránézett, már émelyegni kezdett a gyomra. A két első lába rövid volt és gacsos, a hátsó hosszabb s emiatt a fara mindig az ég felé állt. Törzse rövid és hátrafelé szélesedő, feje kicsi, egyik füle felmeredt, mint a farkasé, másik lecsüngött, mint a tacskóé, szőre göndör, sima, színe barna, szürke, piros, fekete, sárga, zöld és a szivárvány többi színei. Egyszóval, ha el tudjátok képzelni az eszményi ellenkezőjét, akkor az Gebére hasonlít.

— De nem ez a lényeg. Gebe buta volt. Olyan buta, amilyen még emberben is ritkaság. Míg más kutyát a külvárosban szabadon engednek, hadd lófráljon, őt állandóan láncon kellett tartani, mert ha véletlenül kiszabadult az utcára, a sarokról már nem talált haza. Engem, a gazdáját két lépésről nem ismert meg. Szenvedélye volt, hogy a sintér dróthurkába bújjon és így azok naponta elszállították. Később, amikor már ismerték, igyekeztek előle elkapni a hurkot és kövekkel elzavarni, de hiába, mert ha kinyitották a kocsijuk ajtaját, hogy egy zsákmányolt ebet beledobjanak, ő mint a villám már ott is termett és beugrott. Nem tudtak ellene védekezni. A húst és a csontot nem ette meg, csak a sárgarépát és a karalábét. Bicsérdista volt. Csak teljesen ismeretleneknek hízelgett, vagy nyalta meg a kezét. Egyszer beleesett egy gödörbe, szűkölt és ásott lefelé. Nem volt ott semmi, csak alul akart kijönni belőle. Ha rákiáltottam: fogd meg! — odafeküdt a lábamhoz, ha szóltam: gyere ide! — elszaladt. Ha kockacukorral kínáltam rámvicsorgott, ha hozzávágtam egy lábast, a farkát csóválta. Egy éjszaka arra ébredtem, hogy betörő jár a házban és kirohantam. Gebe, aki eddig békésen nyalogatta a betörő kezét, felismerve a helyzetet, teljesen megvadult. Ilyennek még sosem láttam. Amikor elindultam a betörő felé, morogni és vicsorogni kezdett, majd nekem ugrott, foga közé kapta a kabátomat és fogva tartott. Nem dicsekvésképpen mondom, de addig, amíg a betörő mindent össze nem rámolt és biztonságos távolba nem ért, nem engedett el... Igen, — fejezte be Csabai — ilyen kutya volt a Gebe.

Az elbeszélést hosszú, megilletődött csend követte, azután a társaság egyik tagja, aki legkevésbbé bírta leplezni álmélkodását megkérdezte:

— És?... Mi lett vele?

— Végül a butaság áldozata kellett, hogy legyen. Már kétéves volt, amikor észrevettük, hogy a kutya hirtelen, napról napra soványabb lesz. Orvoshoz vittük, de semmit sem tudott megállapítani. Azt mondta, hogy Gebe egészséges. A kutya rá két napra elpusztult.

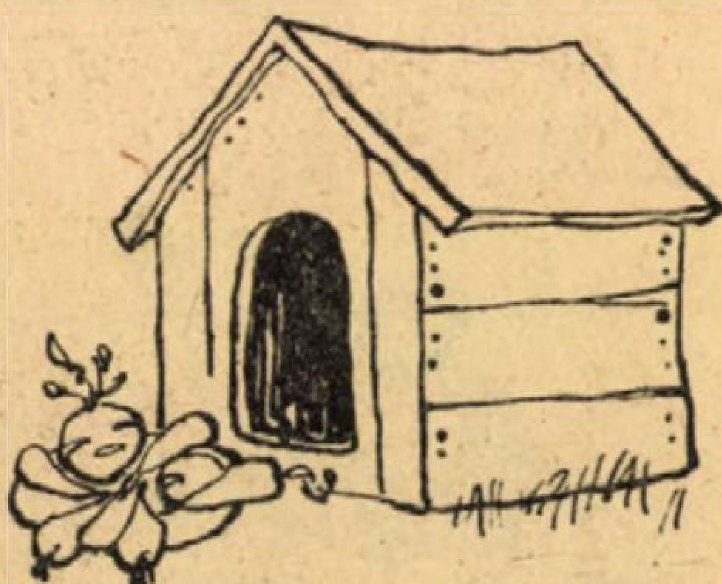
— És? Kiderült, hogy mitől?

— Igen. Éhenhalt.

— Éhen? Hogyhogy?

— Elfelejtett enni.

Ismét hosszú csend következett s kis idő múltán a

társaság lassan szedelőzködni kezdett. Senki nem vállalkozott rá, hogy új történettel túllicitálja Csabai históriáját.

És amikor Csabai távozott, tisztelettel, vegyes irigységgel néztek utána, mert ha leszámították is azokat a túlzásokat, amelyeket ilyen elbeszélésekből elkerülhetetlenül le kell számítani, Gebe, különleges tulajdonságaival még akkor is tagadhatatlanul kiemelkedett a többi kutya közül.

Kékvölgyi Vilmos

A francia kormányválság napjaiban

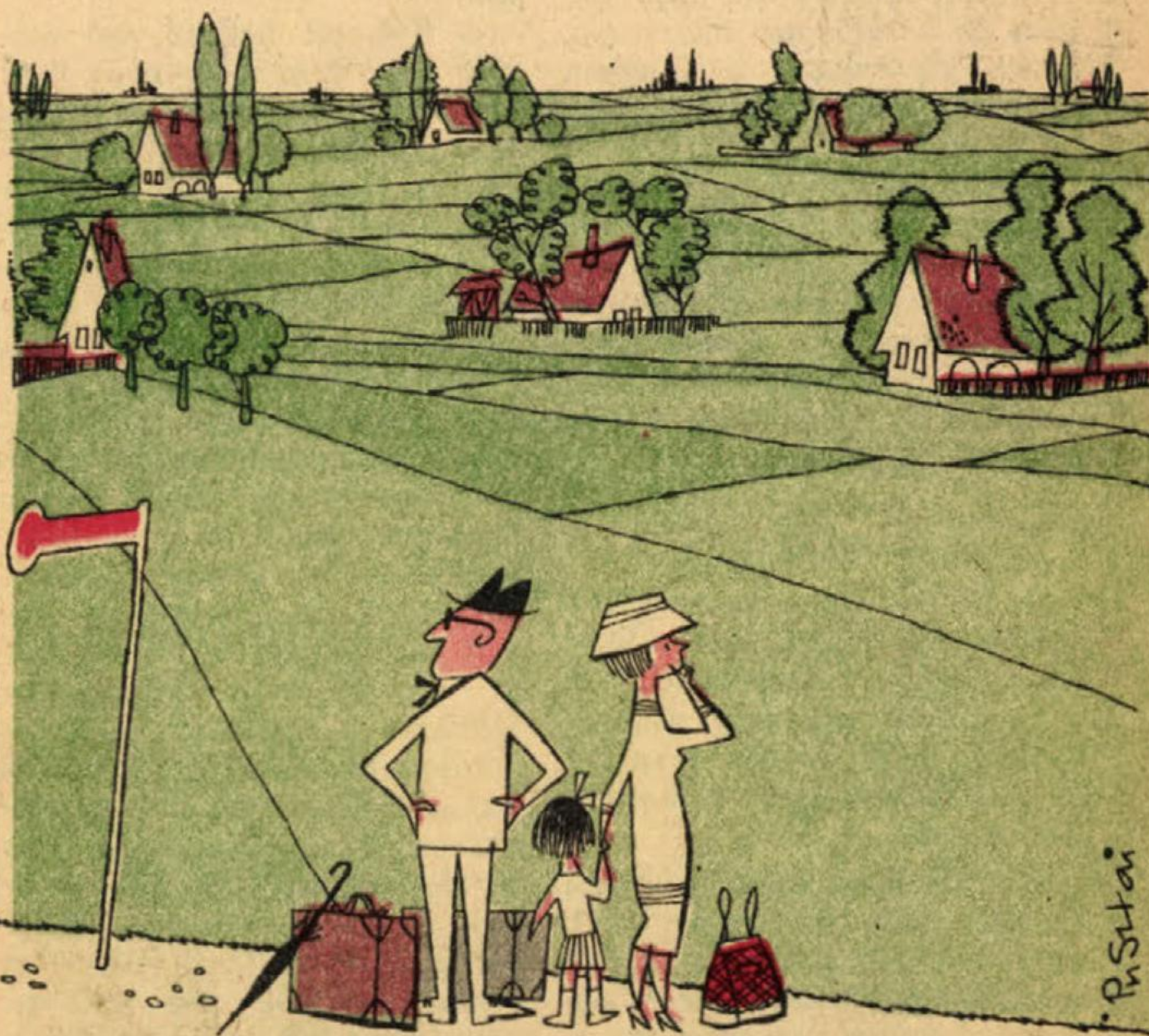
Erdei Sándor rajza

– Legyen nyugodt, Marianne, mi már kinéztük magának az új partit!

Pesti vendégek

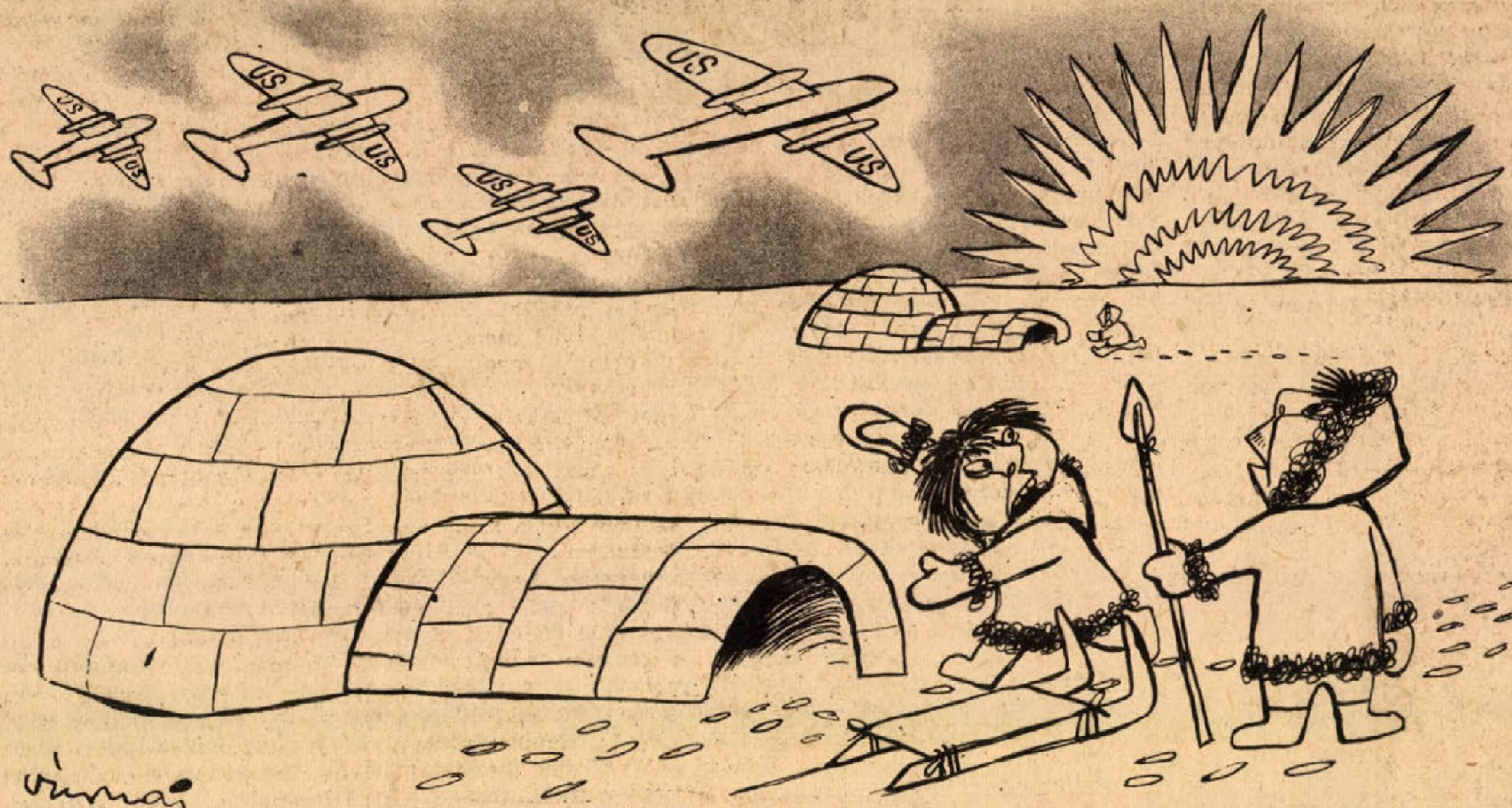
Pusztai Pál rajza

– Azt mondta, könnyen megismerjük a tanyát a jávorfákról... De milyen az a jávorfa?

Amerikaiak „önvédelmi riadórepülései” az Északi Sark fölött

Várnai György rajza

– Odanézz! Ezek ballisztikus rakétának nézték a szigonyodat!

Pesszimista meccsközvetítés

Hallgattam televízión a Vasas—Real Madrid futballmérkőzés közvetítését. Lehet, hogy nem emlékszem minden szóra pontosan, de körülbelül így hangzott:

„Kedves hallgatóim, már csak kilencven perc van hátra a mérkőzésből, amikor a Real Madrid csapata négy nullra vezet. Mit lehet itt csinálni? Semmit. Négy gólt kellene berúgni, de a fiúk már nagyon fáradtan mozognak, mert már két perce játszanak... Egész más lenne a helyzet, ha Madridban csak két gólt kaptunk volna, akkor csak kettőt kellene nekünk berúgni, vagy ha mi győztünk volna, akkor semmit sem kellene berúgni... De így... Most Lenkei próbálkozik valamit a balszélen csinálni, de szerintem el fogja veszíteni a labdát, el is veszítette, úgy ahogy mondtam... amíg megkeresi, hadd mondjam el, hogy Madridban négy gólt kaptunk, mert pehhünk volt, tehát négyet kellene berúgni most, ami reménytelen... Közben az eső szemerkél és ez nyomasztóan hat a kedélyemre... Most mondják itt mellettem, hogy berúgtunk egy gólt, de mit számít az, még hármat kellene berúgni... Most Raduly adja be a labdát, amíg a labda a csatárokhoz érkezik, hadd mondjam el, hogyha Madridban csak egy gólt kaptunk volna, akkor most egy-egy lenne az eredmény, de, sajnos, négyet kaptunk, és a játékidőből már csak egy óra van hátra, sok az a négy gól, nem megy ki a fejemből... Kedves hallgatóim, most egy percre félbeszakítom a siránkozást, mert úgy látom, hogy Csordás valamit kísérletezik a lábával... Csóri, Csóri, ha te úgy játszanál, mint Orth Gyuri játszott 1922-ben... Akkor nagyon szerelmes voltam egy kislányba, ha jól emlékszem Jolánkának hívták... Brávó, berúgtunk egy tizenegyest, dehát mit jelent ez, semmit, márcsak harmincöt perc van hátra ebből a reménytelen küzdelemből és Bundzsák is hiába rohan most a kapu felé, mert ha be is rúgja a labdát, mit számít az, amikor a Real Madrid négy kettőre vezet, persze egészen más lenne a helyzet, ha Madridban öt gólt rúgtunk volna vagy hatot... A közönség már megy a kijáratok felé, a Vasas-fiúk jól küzdöttek, dehát az élet nem cukrászda... Én is búcsúzom önöktől, kedves hallgatóim, megyek pszichoanalízisbe, a viszontlátásra.”

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

Tavasz

Csíkos pulóver a divat

Ősz

Ugyanaz, befestve feketére

PESTI Zoológia

Kedves kis barátomat, a hét esztendős Tibit, meghívtam krémesbankettre. Az édesanyja hálás mosollyal egyezett bele a kirándulásba, de a lelkemre kötötte:

— Nehogy elkényeztesse a gyereket!

Az anyai intelem arra vonatkozott, hogy Tibi ne rontsa el a gyomrát a korlátlan számú süteménytől és be ne rugjon a málnaszörptől.

Divatos cukrászda-eszpresszóba tértünk be. Üres hely sehol. Végre felfedeztünk egy nagyobb asztalt, amelynél csupán két fiatalember kortyolgatta a vermutot.

— Szabad? — kérdeztem udvariasan.

Válaszra nem méltattak, így leültünk a gyerekkel és megrendeltük a Tibi életszínvonalának emeléséhez szükséges süteményhalmazt. A két ifjú ügyet sem vetett ránk, hanem fesztelenül folytatta a megkezdett beszélgetést. Igyekszem pontosan visszaadni:

— A macska nagyon klasz volt, de ott totyogott körülötte egy vén sárkány. Mondhatom nem volt mai csirke.

— Leszólítottad őket?

— Hogyne. Sőt, hozattam nekik két dupla konyakot.

— Marha!

— Dumcsiztam velük és rögtön láttam, hogy a kicsi micsoda liba. De jó idomai voltak, bőven mindenütt, igazi töltött galamb. Erre belép egy öregebb makimajom, rosszallóan rámnéz, mekeg valamit és leül.

— Ó, a vén kecske!

— Végigmért engem és nagyon zabos lett.

— Micsoda ló!

— El is trappolt nemsokára. Együtt maradtam a tyúkokkal, a csibe szendén hallgatott, de a vén papagájnak be nem állott a szája. Elhatároztam, hogy a kis mókust mindenáron lekapcsolom.

— Igazi kandúr vagy!

— De az öreg kotlós nem tágított mellőle, mire mind a kettőt meghívtam vacsorára.

— Te rinocerosz!

Itt félbeszakították a beszélgetést, fizettek és távoztak. Amikor megcsendesedett utánuk a forgóajtó, Tibi érdeklődéssel hozzám fordult:

— Tessék mondani, ezek az emberek állatokról beszélgettek?

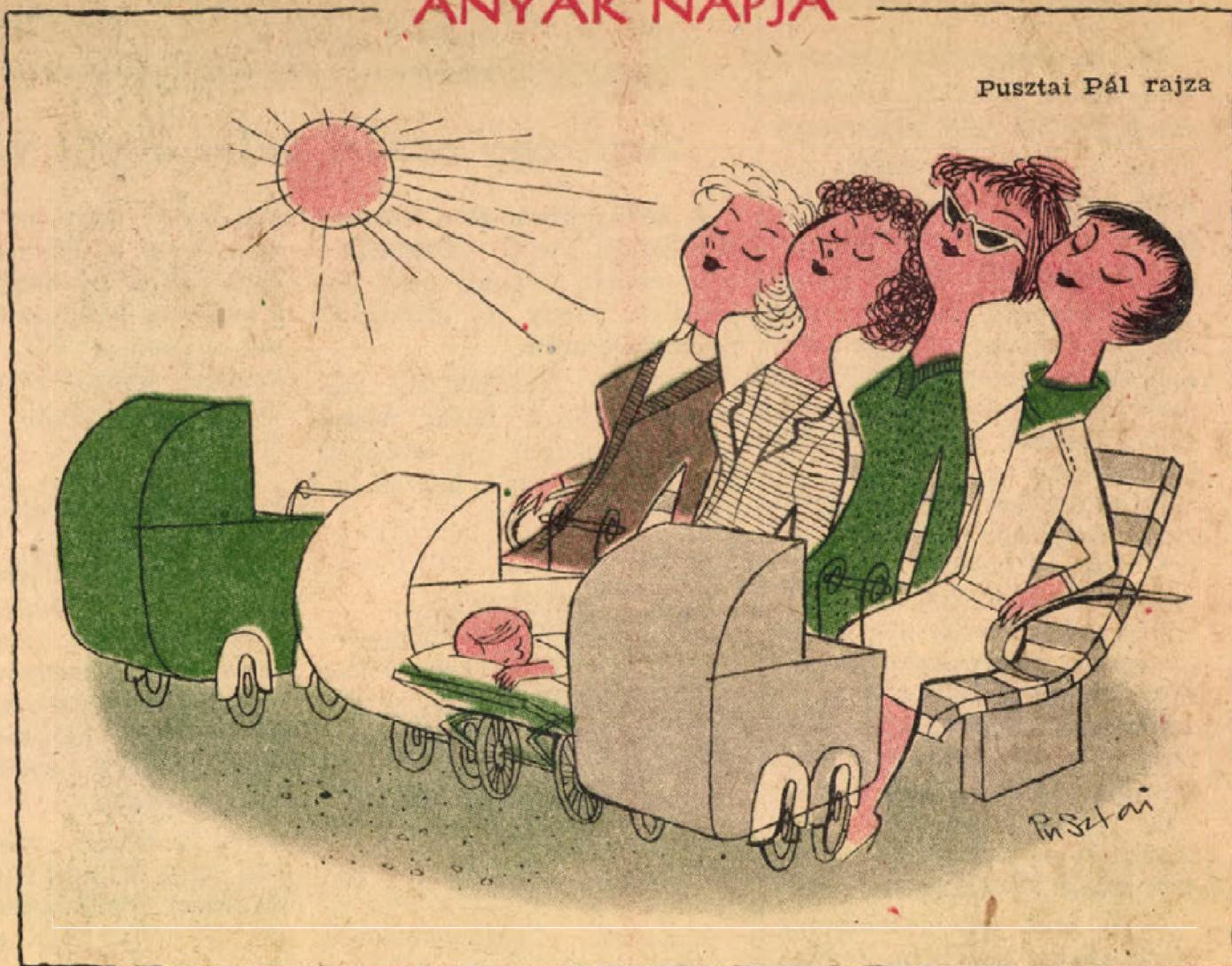
Annak a tudatában, hogy a pedagógiának is tartozom valamivel, oktató hangon magyaráztam:

— Nem fiacskám. Ezek az állatok beszéltek emberekről.

Stella Adorján

ANYÁK NAPJA

Pusztai Pál rajza

Gerő Sándor rajza

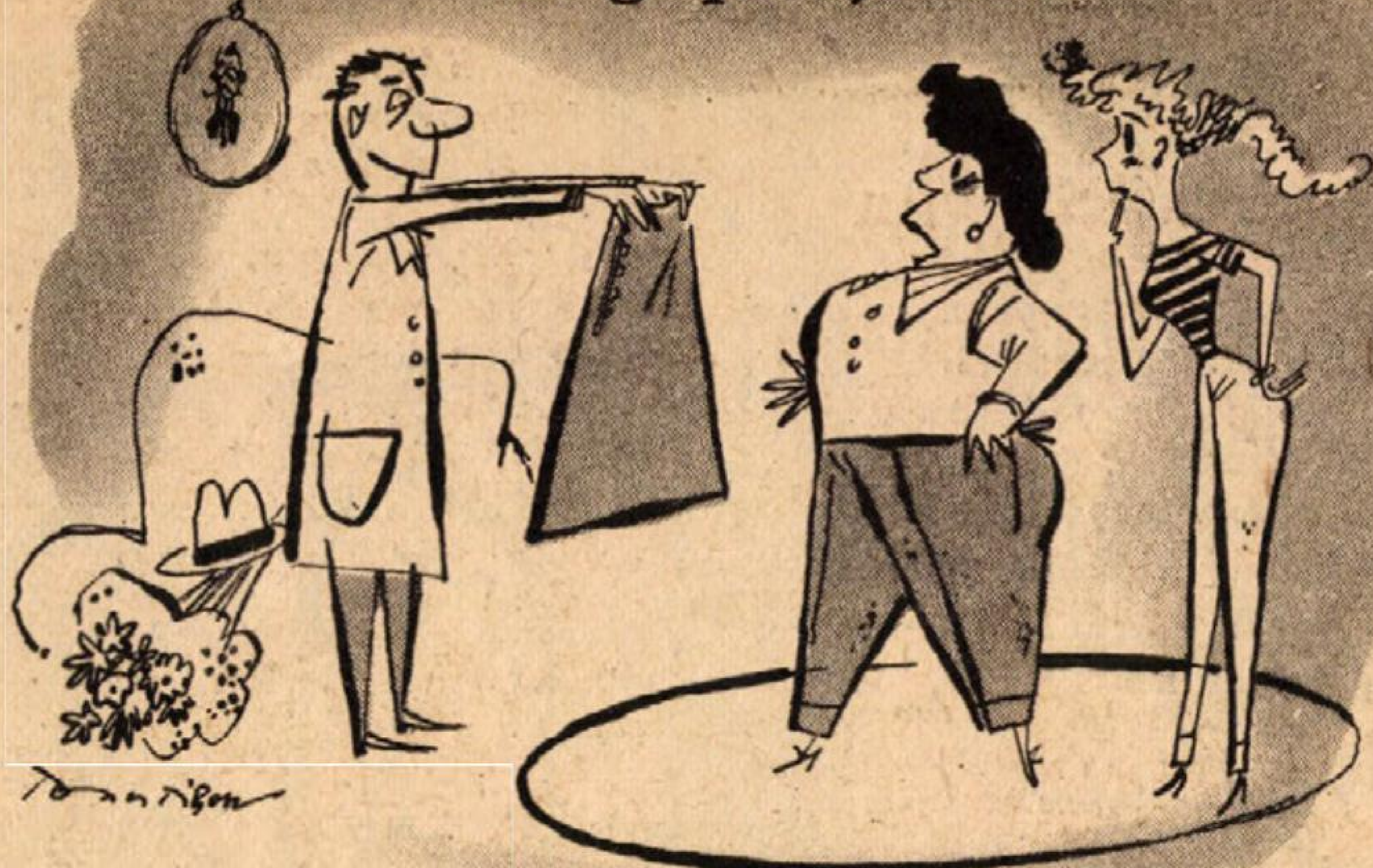
Ha ez így van . . . . . . ez miért nincs így?

Stílustörés

Vasvári Anna rajza

Meglepő ajándék

– Mancikának hoztam! Szeretném végre látni a menyasszonyom lábaszárát!...

TAVASZI SÉTA

SÉTÁLNI MEGYEK. Ahogy ballagók, érzem a járókelők bámuló pillantásait; végigcikázzák a testemet. És dagadok a büszkeségtől.

SÉTÁLNI MEGYEK. Két bakfis megáll mögöttem, sugdolóznak: „Hát nem gyönyörű?" Az arcom égni kezd. Azt hiszem, pulykavörös vagyok.

SÉTÁLNI MEGYEK. Egy pár jön velem szemben. A férfi 38 lehet, a nő legfeljebb 23. A kicsike sóvárgó tekintettel mondja: „Nekem csak ilyen kellene vagy semmilyen." A férfi brutális mozdulattal odább rántja.

SÉTÁLNI MEGYEK. Olyan jó így sétálni. Bearanyozzák az életemet ezek a csodálatos hangok, ezek a gyengéd, minden korú és rangú nő ajkáról susogva és harsogva felröppenő hangok: „Az édes."

SÉTÁLNI MEGYEK. A kiskutyámmal.

Jo Schulz

(Németből fordította: E. Gy.)

CALLAS ÉS AZ ÁTÉLÉS

Maria Meneghini-Callas, a nagyszerű operaénekesnő, mint ismeretes, a római operaházban nem volt hajlandó tovább énekelni a Norma első felvonása után, s így maga az olasz köztársasági elnök is a tervezettnél korábban ment haza. A botrányt nyilatkozatháború, pereskedés követte.

Mint a „New Yorker" írja, Callas a napokban már a New York-i Metropolitan operában lépett fel, a Toscában. „Az a hevesség és gyilkos indulat, amelylyel Callas leszúrta Scarpiát, híven megmutatja az énekesnő érzelmeit a rómaiak iránt..."

Hátha valaki nem ismeri...

A vőlegény az esküvői szertartás után megszorítja az anyakönyvvezető kezét.

— Igazán köszönöm a vigasztaló szavakat.

A fiatal menyecske így szól a férjéhez:

— Ne haragudj, drágám, remek tésztát készítettem neked, de a kutyus mind fölfalta.

— Sose búsulj, édesem! Majd veszek neked egy új kutyát.

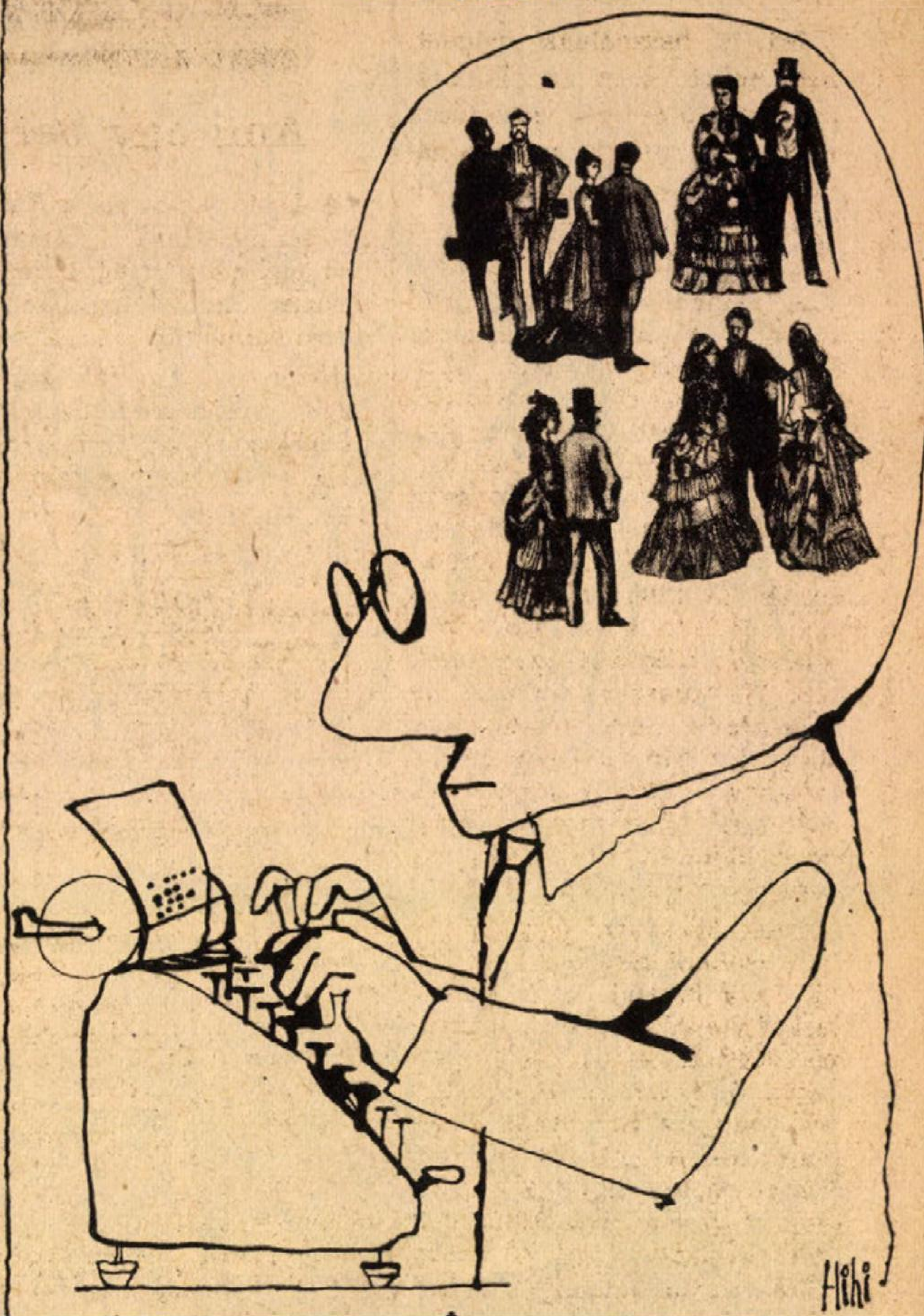
A szerző darabjának egyik előadásán benézett a nézőtérre, aztán felrohant az igazgatóhoz és szemrehányóan kérdezte:

— Mondja, igazgató úr, célzatos az, hogy valahányszor üres a nézőtér, mindig az én darabomat adja?

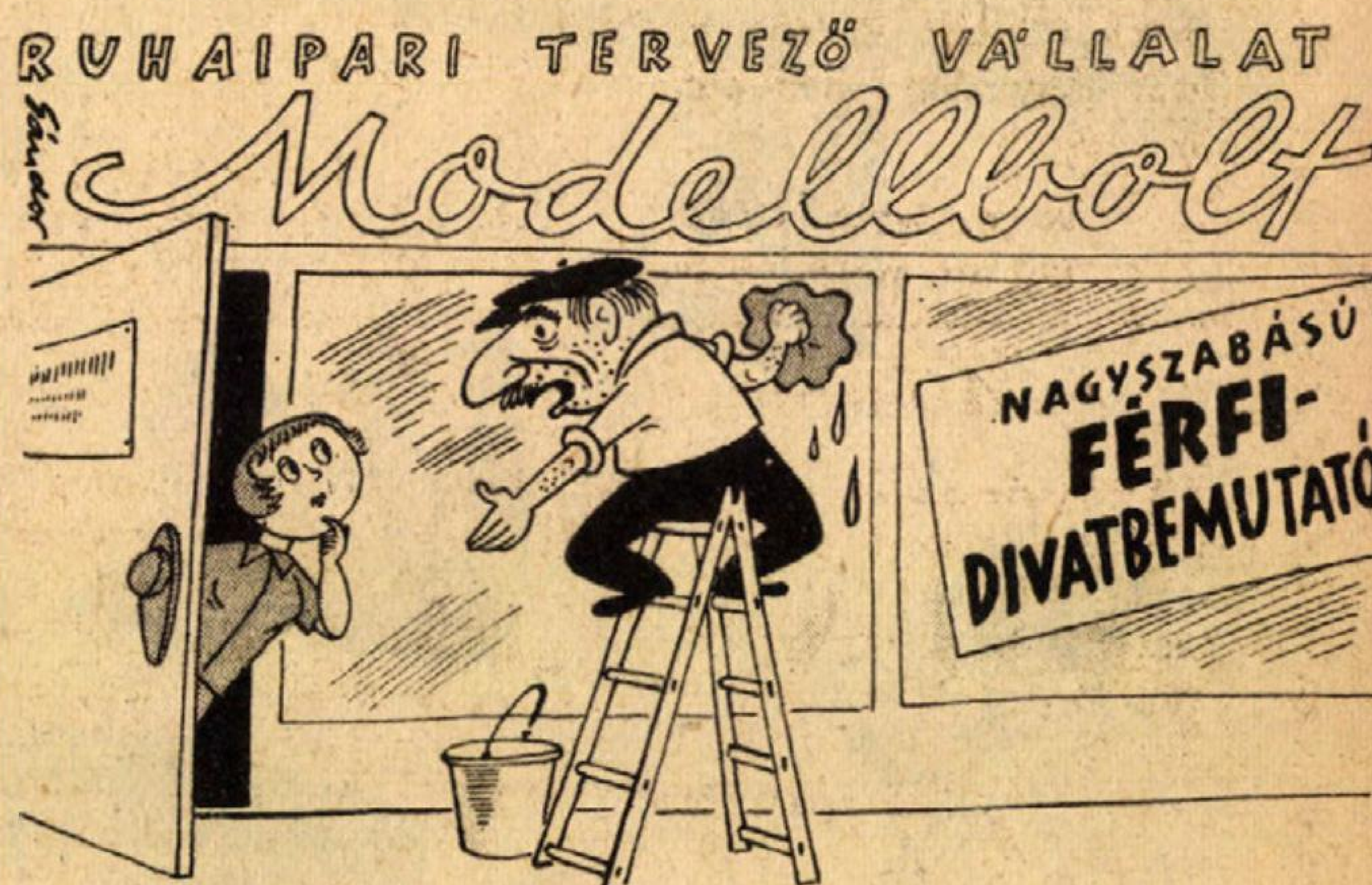
— Fogott már valami halat?

— Ha még öt halat fogok azon az egyen felül, amelyet már hajnal óta szeretnék kifogni, akkor kilesz a féltucat.

A memoár-író

Az ablakpucoló ötlete

– Unom már ezt a mesterséget. Mondja, nem vennének fel manekennek?

Szószerint

